

30-jaren, 1920-1950

De uitnodiging van de redactie van de „Lyceumkrant” om bij de herdenking van het dertigjarig bestaan van het Kennemer Lyceum iets te schrijven, heb ik, na enige aarzeling, gemeend niet van de hand te mogen wijzen, omdat ik, meer dan enig ander, in de ontwikkeling van het Lyceum betrokken ben geweest en voor die ontwikkeling geïnteresseerd. Het is zeker juist, dat het voor het goed beoordelen van een zaak en de ontwikkeling daarvan gewenst en noodzakelijk is om afstand te nemen en uit de belangstellings-sfeer te treden! Welnu, schrijver dezer regelen heeft, tot zijn verdriet, van 1940 tot 1945 en na 1947, afstand genomen en is daardoor, behalve dan door een insiderschap van 1920—1940, misschien tot oordelen bevoegd over wat bij terugbeschouwing als een haast onoverzienbare reeks van filmbeelden aan zijn geestesoog voorbijgaat.

D. V.

In de B.S.V., 1920-1921

„De aanvangsgeschiedenis van elke grote stichting is vol van moeite en zorg”. - Mr. D. E. Lioni.

Het Lyceum, dat zijn naam „Kennemer” dankt aan het initiatief van wijlen kolonel C. W. de Visser, de onder-voorzitter van het Bestuur, waarvan in 1920 wijlen Mr. D. E. Lioni als voorzitter, met de Heren E. J. Langelaan en J. C. de Wijs het eerste Dagelijks Bestuur vormde, begon zijn lessen op 9 September 1920 met 45 leerlingen, in het gebouw van de Bloemendaalse School-Vereniging. Van de nu nog in functie zijnde leraren behoorden slechts Dr. M. J. Huizinga, die in 1920 voorlopig wiskunde doceerde, en A. F. Pieck tot het corps van 15 leraren, dat de 45 lyceïsten leiding gaf bij het zetten van de eerste wankele schreden op het doornige pad van de wetenschap.

De Noordwestelijke vleugel van het toenmalige gebouw van de B.S.V. werd ter beschikking gesteld van het nieuwe lyceum. Onder leiding van de Heer Th. J. H. van 't Lam werd sport gedaan op een der weilanden van Hotel Duin en Daal, waar ook geschaatst werd, wel te verstaan op de bevroren vijvers bij die weilanden. Als men het eerste jaarverslag van de school herleest, ziet men, dat alle „lyceumdingen” in dat eerste schooljaar al werden opgezet: Excursies: naar Leiden, Oudheidkundig Museum; Den Haag, Grafelijke Zalen; IJmuiden (met de oudste jongens zelfs een tocht met een botter in zee, onder leiding van wijlen Dr. J. Metzelaar, biologieleeraar, in 1929 in Amerika verdronken); Schoolreizen (nog geen Kamp- of Schoolhuisverblijf!); Sluittingsplechtigheden voor de vakantie; Gemeenschappelijke Maaltijden. Nieuwjaarswens van de rector, nadien 19 maal verzonden; Feestavonden; Sint-Nicolaasviering; Zangavonden onder leiding van de Heer P. de Nobel, zangleeraar; enz. enz. De kiemen voor de opbloei van een Kennemer-Lyceum-geest waren aanwezig!

Aelbertsberg, 1921-1925

Wijlen Dr G. E.
Opstelten
zittend op de eerste

Tot de leerlingen van het eerste jaar behoorden twee Haagse jongens, die uit de residentie meegekomen waren met de rector, wiens eerste functie die was van leraar aan het *Nederlands Lyceum*, de moederschool van alle lycea in Nederland. De vader van deze tweeling (het lyceum heeft nadien nog vele tweelingen onder zijn leerlingen gehad, aan de meeste waarvan de herinnering erg prettig is), die tijdelijk in Hotel Duin en Daal verblijf had genomen, deelde op zekere dag aan de rector mede, dat hij bereid was (eerste daad van offervaardigheid van de zijde van ouders!) het landgoed *Aelbertsberg*, dat hem toebehoorde, ter beschikking van het Lyceum te stellen. Het Bestuur ging op deze suggestie in, vooral ook wijl de in de tweede cursus te verwachten 83 leerlingen in de B.S.V. niet te huis-vesten zouden zijn. Zo verhuisde de school in de zomer van 1921 naar de Kennemer Straatweg, waar het oude houten huis zo goed mogelijk als tijdelijk schoolgebouw werd ingericht. „Zo goed mogelijk"! Wel werden er echte schoolbanken in geplaatst (in de B.S.V. hadden we het voor een groot deel der plaatsen met tafels en stoelen gedaan, de mooie eiken tafels, die dertig jaar lang in lokaal 17, het lokaal van het „Kennemer Stelstel", prijkten), maar de inrichting was maar zo, zo! Wijlen *Jac. P. Thijsse*, de nieuwe biologieleeraar, en de Heer *L. Cohen*, de geograaf, gaven naast elkaar les in de later door een houten schot gescheiden gehorige helft van een grote kamer, in de eerste jaren heel deftig aula genoemd; de Heer *G. v. d. Laan* troonde met zijn Kennemer Stelstel, de interessante, op individualisering en activiteit gegronde methode voor het Frans, die de oud-leerlingen zich zo goed zullen herinneren, in de oude hal van het huis, in welke hal bij buien uit het Oosten de sneeuw zich binnenskamers even hoog ophoopte als buitenshuis. Ook de schuifdeuren tussen de hal en kamer 5 lieten communicatie toe; de achteraanzittende leerlingen van lokaal 5 profiteerden dubbel: ze genoten van des Heren Van der Laan's boeiende verhalen over „Paris et les Parisiens" en van de voortreffelijke lessen van wijlen Dr. *G. E. Opstelten*, de te vroeg heengegane Neerlandicus van de jonge school, of van wijlen Dr. *L. A. Tromp*, de begaafde mathematicus. In de revue, die in 1925 bij de opening van het tegenwoordige gebouw werd opgevoerd, heette het dan ook:

*In 5 is het leuke, dat, zit je achteraan,
Dan kun je uit 4 ook een massa verstaan.
Het mooie is dus, dat je dubbel geniet:
Van der Laan, die je hoort, en dan Tromp, die je ziet.
Dus doe je aan Algebra en ook nog aan taal,
Je ziet heel wat cijfers en hoort een verhaal,
Je geeft al je aandacht aan 'n coëfficiënt.
En hoort, dat in 4 'r een zijn les niet goed kent.*

Die schoolrevue was natuurlijk 'n prachtige gelegenheid om 't ontruimde (en door sommigen toch betreurde!) oude gebouw te critiseren, terecht: op de begane grond waren wel vier tamelijk ruime lokalen, maar op de verdieping slechts een reeks pasklaar gemaakte leskamers, met een heel klein docentenhokje; boven alles een rare zolder, waar de leerlingen niet mochten komen (en onbegrijpelijk, toch wel eens kwamen!), net als in het eerste jaar in de ondergrondse ruimten van het B.S.V.-gebouw, waar eens een ijverige, te vroeg gekomen leraar zijn tafel en stoel geschoven had boven het luik, dat toegang gaf tot die ruimten en waarin op dat moment enige lyceïsten hun laag-bij-de-grondse weetgierigheid botvierden. De jongenshandenarbeid werd op Aelbertsberg gegeven in de stal, de tekenles in een buitenhuis, dat „villa Pieck" genoemd werd en dat nog lang na het slopen van het oude huis en het verkavelen van de bosterreinen, is blijven bestaan. Toen de Heer *G. f. Tiessens* in 1923 zijn scheikundelessen begon, werd de oude keuken in het sousterrain voor hem als lokaal ingericht, zodat de revuespotter in 1925 rijmde:

*G. J. Tiessens is een leraar. Zoals er niet velen zijn, En hij
voelt zich nu al jaren Koning van het Sousterrain! En
voorwaar, als het hem past, Dan is Aelbertsberg in last,
H₂SO₄ verpest Dan de oude houten kast.*

De achterkant van de oude houten kast op 'n Zondagochtend; links de (ietsenkast; links op de verdieping het raam van de „aula“; rechts onderaan het chemie-sousterrain.

In het *Lied van de houten kast*, uit de Lyceumrevue, waaruit de zo net geciteerde dichtregelen genomen zijn, klonk het in een ander couplet:

*Veertien kleine zwarte kachels. Met hun pijpen lang en rond,
Brenge warmte in de kamers. Stof en roet ook op de grond. En als
Piet niet vres'lijk wast. Wordt het groez'lig, dat is vast, 'r Dient
geboend, geschrobd, geplast. In de oude houten kast.*

Die Piet was de in 1921 benoemde *P. Pooters*, die gehuisvest werd in een paar vochtige kamertjes van het sous-terrain (men begrijpt hoe blij hij en zijn vrouw in 1925 waren, met hun mooie huis aan de Mauritslaan); daar werd de kleine Corrie geboren, pardon Mejuffrouw *C. Pooters*, nu een der steunpilaren van de administratie!

Neen, het was geen ideale behuizing, die van het oude huis in de prachtige omgeving. De controversen in de revue-rijmelarij drukten dit heel goed uit:

*O, Aelbertsberg is schoon, met fraaie vergezichten
Op weiden, zacht van kleur, op Schoten in 't verschiet,
Met groepjes van geboomt, de wijde vlakte tooiend.....*

Maar met Noordoosten wind, dan is 't zo lollig niet!

*O, Aelbertsberg is ruim, met Wildhoef aan z'n Zuien,
Naar 't Noorden Dennenhoek, het Schapenduin in 't West,
Een prachtig oud bezit, van meer dan honderd jaren*

Maar op de Kenn'merweg kan 't waaien als de pest!

*En tussen duren in, als heel de schooltroep wandelt,
Ziet men de rector staan, in 't hoekje bij de klok,
Zo met een vriendelijk oog neerschouwend op de zijnen.....*

Zoals een kukleku in 'n..... dronken kippenhok.

*Bij roosterwijziging, verand'ring van lokalen.
Krioelt de mierenhoop langs gang en trappen op.
Dan staat de rector weer, met somber wenkbrauwfronsen.*

En denkt: nog één zo'n jaar en 'k schiet me voor de kop.

Dit laatste hoefde niet: op 14 September 1923 had hijzelf de eerste spade in de grond mogen steken, in de grond naast Stoop's Bad, die door het geschenk van wijlen Ir. A. Stoop aan het Lyceum ten geschenke was geboden. Tegen het einde van het jaar 1924 was het gebouw gereed en in de Kerstvacantie werd, met krachtige hulp van de leerlingen, verhuisd van de Kennemer Straatweg naar het eerst later naar Adriaan Stoop genoemde plein. Met de meubels en de leerlingen (183 in getal) trokken mee de organisaties en tradities, die, in de B.S.V. gevormd, zich op Aelbertsberg hadden verstevigd en die in de beginjaren 1911—1925 in een gezegend schoolgemeenschapsleven met ettelijke waren uitgebreid, zo, dat toen de opgerichte Oudleerlingenvereniging zich in 1929 reorganiseerde, deze de naam *Aelbertsberg* koos. In 1923 was de Lyceumkrant opgericht, in 1924 de K.L.V. Bij de inwijding van de *Schoolraad* in 1923 (de eerste secretaris was de tegenwoordige Bestuurs-secretaris D. Schoute), gaf de rector aan de nieuwe organisatie en aan de schoolgemeenschap als leidraad mede de door Dr. Van Esveld samengestelde spreuk: *Communis salus singulis constat*, de spreuk, die in het nieuwe gebouw tegen het bordes van de hoofdtrap werd aangebracht en op de steen werd gebeiteld, die in de voorvestibule ingemetseld is ter herinnering aan Ir. Stoop's grote gift bij de stichting van het definitieve schoolgebouw. Vaak is de rector er mee geplaagd, als hij in de volgende jaren uit en ter na de wens uitsprak, dat deze schoolspreuk ook in de harten der lyceïsten zou zijn gegrift en dat deze er in de school naar zouden leven! De schoolgemeenschap was in de Aelbertsbergtijd vanzelfsprekend intiemer dan in latere jaren: toen de heer Pieck in 192... huwde, werd hij met zijn a.s. vrouw op school ontvangen, toegesproken, door een klein zangkoor toegezongen en, met een lekker glaasje limonade, toege-dronken. Bij de geboorte zijner kinderen (nu is de heer Pieck al grootvader) zond hij aan alle leerlingen een exemplaar van de mooie aankondigings-kaart, als al zijn werk geestig en smaakvol. Bij de geboorte van het nieuwe lyceumgebouw schonk de begaafde tekenaar veel van zijn werk voor de wandversiering. Het is voor de lyceum-schoolgemeenschap 'n groot voorrecht geweest, dat de immer-tot-helpen-bereid-zijnde kunstenaar lid was van die gemeenschap: de verschillende officiële drukwerken (sportdiploma's, het schooldiploma), de oud-leerlingenborden in de aula e.a. getuigen daarvan. Pieck was later de organisator van menige tentoonstelling (na zijn Afrikaanse reis van eigen werk) en de geestelijke vader van één der meest ontroerende plechtigheden in de aula van het nieuwe gebouw, toen *Jo Vincent* van uit een donkere hoek Schubert-liederen zong bij de lichtbeeldprojectie van door Anton Pieck gemaakte tekeningen bij die liederen. Op Aelbertsberg waren nog tot het lyceumcorps toegetreden de Heren *Dr. W. H. C. van Esveld*, conrector tot 1947, vaderlijk leider van de gymnasiumafdeling en vriend van allen; *Mevrouw A. Gerzon—Caffé*, de voortreffelijke lerares-Engels van 1921 tot 1940, wijlen Jac. P. Thijsse, aan wie bij zijn benoeming tot doctor honoris causa van de Amsterdamse Universiteit, een alleraardigste serenade werd gebracht door alle leerlingen en leraren (de school had ook deelgenomen aan het bloemencorso bij gelegenheid van de opening van de Zeeweg in 1921 en daarbij de eerste prijs gewonnen! Wat is dat alles lang geleden!); wijlen Dr. L. A. Tromp, aan wie ook vele oudleerlingen dankbare herinneringen zullen hebben; *Dr. H. M. J. Oldewelt*, die tot zijn benoeming als hoogleraar te Amsterdam grote betekenis voor zijn enthousiaste leerlingen heeft gehad.

Lang geleden I
De Heer Nolthenius op een der tuin-
banken, met Corrie Pooters.
Eerste latijnse les?

voor zijn enthousiaste leerlingen heeft gehad; Dr. G. J. Tiessens, die een uitstekend middenvoorspeler was voor het Lyceum-voetbalelftal, maar die mede de grondslagen legde voor de goede eindexamens H.B.S. (eerste examen 1924 en 1925: allen geslaagd!); *H. H. Holthuis*, de trouwe Onderbouwleraar en gezellige kampgenoot te Lunteren; *A. Jackson*, in de oorlog uitgetreden, en Me/ Mr. *E. Hijmans*, de onvermoeide, alwetende, eeuwig blijmoedige.

Met enkele hierna te noemen oude getrouwen en een zeer grote rij van komende en gaande docenten, die een niet zo grote plaats kunnen innemen in de herinnering der oud-leerlingen, hebben de hiervoor genoemden in de eerste en moeilijkste jaren van de school hun kunde en toewijding gegeven aan de hoofdzaak, het werk, de schoolplicht, ook al streefde het Kennemer er vooral ook in de latere jaren steeds naar om de oude spreuk tot werkelijkheid te maken: *non scholae sed vitae discimus*: wij leren niet voor de school, maar voor het leven! Zoals gezegd werd in het gebouw van de B.S.V. en op Aelbertsberg een begin gemaakt met allerlei nuttige traditie, b.v. met het uitnodigen van allerlei belangrijke mensen van buiten voor het wekken van de belangstelling der lyceïsten voor de dingen des levens en voor de kunst. Vooral door de betere behuizing van na 1925 werd het mogelijk later deze traditie niet alleen te handhaven, maar uit te breiden, zodat in de loop der jaren politici, Kamerleden, Oud-Ministers, Ministers, literatoren, musici, uit binnen- en buitenland, voor de school optraden. Enkele daarvan zullen wij nog noemen. Zo kwam „het volle leven”, gepersonifieerd

Excursie naar het Neardermeer, onder leiding van Jac. P. Thijssse.

in vooraanstaande figuren op verschillend gebied tot de school; de school bleef het leven zoeken door excursies, bezoek aan toneelvoorstellingen, muziekkuitvoeringen, door organisatie van klasse-avonden, gemeenschappelijke maaltijden, enz. enz. Vanuit Aelbertsberg is ook voor de eerste maal, in 1924, het Lunterense kamp bezocht, *hèt Kamp*, dat met zijn aanvulling en variatie in de vorm van het *Schoolhuis*, van grote vormende waarde is geweest voor vele geslachten van leerlingen, en tot een bron van intens levensgeluk. Toevallig zeiden eens, op een scheidingsdag aan het einde van een schooljaar, twee vooraanstaande vaders, de één een bekend medicus, de ander een zakenman, tot de rector: „wij willen niets tekort doen aan de waarde van het onderwijs van U en Uw staf van uitstekende docenten, maar wij zijn U evenzeer, neen, misschien nog meer, dankbaar voor wat de school aan de karaktervorming, de mens-ording van onze kinderen heeft gedaan, door Lunteren, door Auby, door zoveel meer! *Non scholae sed vitae!*”

Tekening voor een der rubrieken van de Lyceumkrant, van A. Pieck.

De nieuwe behuizing

In Januari van 1925 werd het nieuwe gebouw, een schepping van de architect *Eduard Cuypers*, die ook Stoop's Bad en de huizen ten Westen van het Adr. Stoopplein had gebouwd, ingewijd met feestavonden, waar de toenmaals beroemde zanger wijlen *Jean Louis Pisuise* optrad en ook de hier vóór vermelde revue werd opgevoerd. Te recht werd in die revue de draak gestoken met de gebrekkigheid van het „oude houten huis” en de lof gezongen van de nieuwe behuizing. Die behuizing was, en werd steeds meer, een symbool van het streven van het

Lokaal in 1925,
voor het „Kennemer Stelsel” ingericht.

Lyceum. Er moest goed Onderwijs Worden gegeven: de lokalen en practica waren in orde; het Bestuur getroostte zich grote extra-offers daarvoor. De speelvelden, waar de Heer Th. J. H. van 't Lam en Mevr. R. v. d. Klashorst hun triomfen vierden, waren ruim en fraai (de beplanting er omheen was een geschenk van de bekende Bloemendaalse natuurvriend wijlen *A. Burdet*, de tot kleedkamers omgebouwde directieket van de annemer was een geschenk van wijlen de Heer *C. W. de Visser*); in 1928 kwamen de vier tennisbanen er bij. Bij die gelegenheid sprak de toenmalige Voorzitter van het Ned. Olympisch Comité, wijlen *Mr. A. Baron Schimmelpenninck v. d. Oye*, de leerlingen toe en speelden enige Nederlandse „sterren” de banen in.

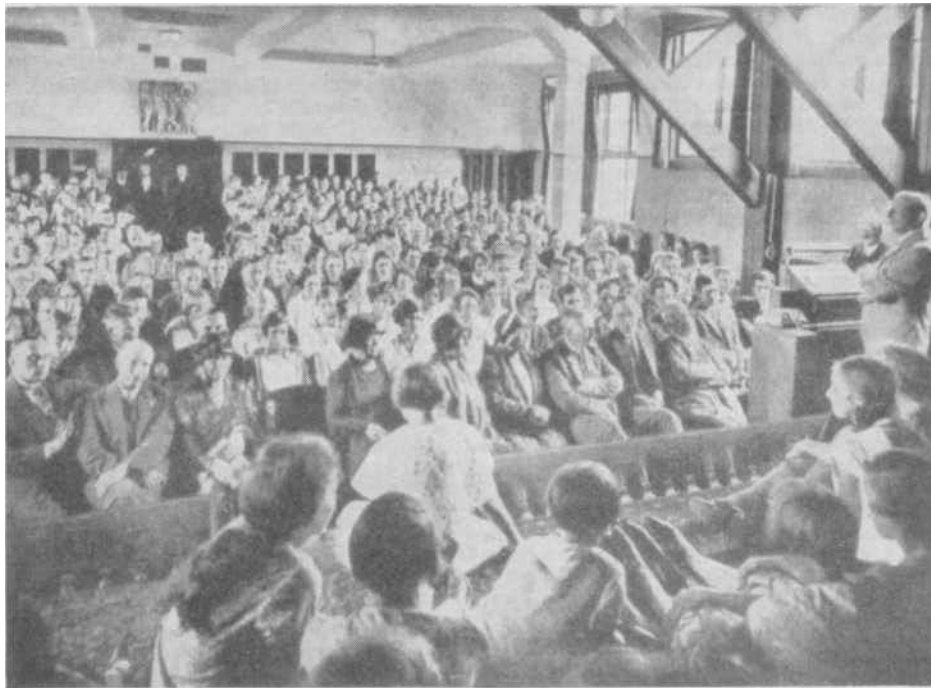
Maar er was in het nieuwe gebouw ook een aula, belangrijk voor het schoolleven. En er was op de zolderverdieping..... ruimte! Aanvankelijk was daar, als geschenk van het Bouw fonds, alleen het *lokaal van de Heer Van der Laan* ingericht, op welks wand de spreuk die geschilderd werd „Travaillez, prenez de la peine, c'est le fonds qui manque le moins”, woorden van *La Fontaine*, die herinnerden aan het prachtige lied van *Xavier Privas*, dat door *Pisuise* op de openingsavond de leerlingen was toegezongen: „Si tu veux être libre et fort, travaille! Op de ruime zolderverdieping ontstonden in de loop der jaren de *Feest- en Tentoonstellings- en Koffiedrinkzaal* (1929), en de verschillende kamers, die van 1925 tot 1935 in gebruik zijn geweest bij de Afdeling Vopr meer Individueel Onderwijs (A.V.I.O.), welke uiterst belang rijke, vaak helaas ook miskende instelling, zijn zegenrijke arbeid al op *Aelbertsberg* begonnen was onder leiding van wijlen de Heer *A. Scherp* en die in 1935, samen met de toen opge richte *Montessori-afdeling* in het bijgebouw een fraaie woonplaats kreeg. Het zou amusant zijn na te gaan, waar de jongenshandenarbeid al niet gegeven is geworden: in stallen en kelders, in alle hoeken van de zolder, in een houten loodsje naast de gewezen directieket, tot ook voor dit belangrijke vak de nieuwbouw van 1935 de goede oplossing bracht, tot grote bevrediging van de bekwame *Jaap Zeepvat* en *Pief Kee*. Ook de leerlingen van de meisjes- handwerkclasses zijn met hun kundige leidster, *Mevr. A. J. van Vliet—Vorstelman*, door de gebouwomstandigheden vaak tot vagebondage veroordeeld: wat hebben ze gezworven! Na meer dan twintig jaren van kranige, opgewekte dienstbetrachting, heeft Mevrouw Van Vliet om gezondheidsredenen haar werk aan een jongere kracht moeten overdragen. Ook hier was het een oud-leerlinge, *Mejuffrouw E. Pieck*, die aantrad, zoals ook in de administratie, „het hart van de school”, naast *Mejuffrouw H. Koopman*, 1927—1929 en» *Mej. R. Kuit*, 1929—1945, de oud-leerlingen *A. Langendonk*, *F. Langendonk*, *A. S. de Vletter*, *T. Nijland Visser* en *W. Kalff* ter assistentie van de onovertroffen *Mejuffrouw Hijmans* optraden. De inrichting van het nieuwe hoofdgebouw in 1925 werd gesteund door een grote offer vaardigheid van alle kanten: de glas-in-Jood-ramen boven de trap waren een geschenk van wijlen de Heer *C. W. de Visser*; de meubels in de rector'skamer van wijlen de Heer *J. C. de Wijs*, de beminnelijke eerste penningmeester van het Bestuur, die door zijn idealistisch initiatief eigenlijk de stichting van het nieuwe gebouw mogelijk had gemaakt; het Chinese kleed in de rector'skamer van één der ouders; de klok boven de deur dier kamer van de Heer *E. J. Lange- laan*; de bank daartegenover, zitplaats voor wachtende ouders en docenten en..... voor uit gestuurde jongens en meisjes, van de rector; de beelden in de hoeken van de vestibule van de *docenten van het Nederlands Lyceum* en van *Dr. W. H. C. van Esveld*, die later ook de piano schonk; microscopen en een filmapparaat van ouders; de prachtige collectie opgezette vogels van wijlen *A. Burdet*; een mooie collectie vogeleieren, collectie van wijlen diens vader, van de Heer *Dr. M. J. Huizinga*; de tijdschriftenkast in de docentenkamer van het /erarencorps, een symbolisch geschenk: studie moet gepaard blijven aan doceren; een spiegel in de docentenkamer van het *Curatorium*, eveneens symbolisch „aanschouw en ken Uzelf!": het spreekgestoelte, de gordijnen, waarvan in de oorlog het mooie voor het toneel gelukkig gespaard is gebleven en de reliëfs in de aula van de *Schoolraad* en de *K.L.V.*, die de gelden voor deze kostbare geschenken o.a. verzameld hadden door de organisatie van een *Tuinfeest op Aelbertsberg*, waar op de 10e Juli 1924 veel stof gegeten en ranja gedronken, kranig

toneelgespeeld en Hoofd geciteerd, gezongen, gegrabelt, rutschaangegleden, tentoonstelling gehouden, gedanst en veel geld opgehaald was. Zo had het oude, fraaie, Bloemendaalse buiten nog van uit de verte zijn geschenk aan het nieuwe gebouw gebracht, het oude Aelbertsberg, waarvan de hiervóór reeds geciteerde revue in één der ook al vermelde controversen zeide:

*O, Aelbertsberg is schoon, met lommerrijke bomen,
Valleien in het bos, met mossen, dik en zacht. Met
heuvels en laag hout en met een schone vijver. En met
een heel oud huis, dat op zijn afbraak wacht!*

Reflecterende school- en levensspiegel

Van 1925 tot 1940 is het werk van het Lyceum gunstig verlopen, ondanks de gewone storingen en de te overwinnen moeilijkheden van een gestadig groeiende school, zoals verlof of ziekte van leraren. De Heren Cohen en Ten Haaf bezochten Indië: behalve de reeds genoemde Dr. Opstelten en Dr. Tromp, verloor het Lyceum in later jaren door de dood de Avioleraren A. Scherp en P. de Nes. De Heer J. Boesveld, de trouwe medewerker dezer beiden, is, als wij goed zijn ingelicht, nog in leven, evenals de Heer J. den Hollander, die van 1930 tot 1937 zijn zeer grote krachten aan de afdeling (en aan de schoolklassen) gaf. Mejuffrouw S. A. Baelde, die als een personificatie van blijheid en levenskracht van 1924 tot 1929 ten zegen was van de schoolgemeenschap (hoe heerlijk was haar mee-zijn in Lunteren!) huwde en verliet ons en stierf, diep betreurd door allen, die haar kenden, in de bezettingsjaren. In 1949 stierf Mevrouw N. Haanstra—Meyer, die, van 1927 tot 1933 lerares aan het Lyceum, later een zeer geapprecieerde medewerkster aan de Avio was. Ook verloor de school achtereenvolgens de opvolgers van Dr. Thijsse, Dr. M. Eisma en Dr. J. W. van Dieren, wier heengaan voor het onderwijs een smartelijk verlies was. Het heengaan van Dr. Jac. P. Thijsse zelf, in 1930, toen de begenadigde natuurvriend de pensioengerechtigde leeftijd bereikte, en hij met zijn vrouw uit door vrienden en bewonderaars van hem, op initiatief van het Kennemer, bijeengebrachte fondsen, een reis naar Indië maakte, was een betreurde, maar geen smartelijke gebeurtenis. Stralend en levenslustig als hijzelf was, werd hem in Juli 1930 een uitgeleide gedaan, in hartelijkheid en dankbaarheid.

Dr Jac. P. Thijsse's afscheid in de aula, Juli 1930.